ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Η ΖΑΦΕΙΡΟΥΛΑ

— Ἄϊντε, ρὲ Τσιριμπιριμπῆ, κι' ἂς πεθάνουμ' ἐμεῖς ποῦ δὲ μᾶς ἀγαπᾶνε τὰ κορίτσια.

Κι' ὁ Γιάννης ὁ Χαλκιᾶς, ὁ ἐπιλεγόμενος Τσιριμπιριμπῆς, γιατὶ πρῶτος αὐτὸς ἔφερε τὸ τραγοῦδι στὴ γειτονιὰ τῆς Ἁγιὰ Σωτήρας, ἐπιστρέφων εἰς τὴν παρέα του, τὴν ὁποίαν ἄφησε πρὸς στιγμὴν γιὰ νὰ συνοδεύσῃ ὡς τὴ γωνία τὴ Ζαφειροῦλα, τὸ ροδοκόκκινο δουλικὸ τοῦ κυρ Ζουρίδη, ποῦχε δυὸ λογάκια νὰ τοῦ πῇ, ἐπλησίασε τοὺς φίλους του στρίβων τὸ μουστάκι.

— Τὶ νὰ κάμῃς, ἀδερφάκι. Ὡμορφα παιδιά, βλέπεις κι' ἀπὸ τζάκι κρατᾶμε! Ὅπου κι' ἂν περάσουμε φουρνέλλο σκάει!

— Ἂς εἶνε, βλάμη, κάτι ψιψυρίζεται καὶ γιὰ σένα.

— Σὰν τί, ρὲ Μῆτρο!

— Ξέρω κι' ἐγώ, βλαμάκι; Λένε πῶς τρῶς τὴ χυλόπητα μὲ διπλὸ κουτάλι. Θὰ φτηνήνουν τὰ ξύλα σὰν νὰ λέμε τούτη τὴ χρονιά.

*

Ὁ Τσιριμπιριμπῆς τὸ κατάπιε καὶ γύρισε τὴν κουβέντα. Ἦταν κάμποσες ἡμέρες ποῦχαν μπῇ ψῦλοι στ' αὐτιά του.

Κι' ἄλλοι τοῦ τᾶπαν ἀπόξω ἀπόξω.

— Κύτταξε, ρὲ Τσιριμπιριμπῆ, γιατὶ μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ καίγεσαι ἐρήμως!

— Τὸ νοῦ σου, Τσιριμπιριμπῆ, γιατὶ τὴν τρῶς τριτοπροσώπως!

Ὅλ' αὐτὰ χάλασαν τοῦ φτωχοῦ τοῦ Γιάννη τὴν ἡσυχία κι' ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὴ Ζαφειροῦλα του. Εἶχε κι' ὁ ἴδιος σημάδια χειροπιαστά. Ἕνα βράδυ τὴν εἶδε κεφάλι μὲ κεφάλι νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ μ' ἕναν ἀστυφύλακα, κι' ἕν' ἀπόγευμα στὸ Ζάππειο τὴν βρῆκε μ' ἕνα ναύτη.

— Τ' διάβολο! ἐσκέφθη. Μπᾶς καὶ μοῦ τὴν τραβάει καὶ κατὰ ξηρᾶς καὶ κατὰ θάλασσας! ..

*

Ὁ Τσιριμπιριμπῆς ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν ὑπόθεσι.

Δὲν ἤθελε νὰ ξηγηθῇ μονάχος γιατί, ποῦ ξέρει κανείς, βρίσκεται σὲ θέσι νὰ βιοπραγήσῃ μὲ μιὰ γυναῖκα. Βγάνεις ἀπάνω στὸ θυμό σου τὴν ἰσόβια καὶ στῆς Ἄρτας τὸν ἀνήφορο.

Προτίμησε νὰ τῆς μηνύσῃ μ' ἕνα λοῦστρο.

— Νὰ πᾶς, ρὲ, νὰ τσῆ πῆς ἀφοῦ ξέρει πῶς ἐνδιαφέρουμαι νὰ μοῦ ξεσκεπάσῃ ἀναφαντὸν τὸ αἴσημά της γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀναγοῦλες.

Ἡ Ζαφειροῦλα τὸν γούσταρε πολὺ τὸν Τσιριμπιριμπῆ. Ἀσήκικο παιδί. Μὰ ἔλα, ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ χωρὶς μπαχαρικό!

Τοῦ παράγγειλε λοιπὸν μὲ τὸ λοῦστρο νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀκούει λόγια.

Ὁ Τσιριμπιριμπῆς ὅμως δὲν ἔμεινε καθόλου εὐχαριστημένος.

— Δὲν χορταίνω γὼ μὲ τέτοιους ντολμάδες!...

Κι' ἐκράτησε τὴ θέσι του. Μὰ ἔλα ποῦ κάθε μιὰ καὶ τόσο ξεφύτρωναν οἱ καψωμένοι σὰν τὸ σινάπόσπορο!

Δὲν βάστηξε στὸ τέλος. Πέρασε ἕνα βράδυ ἀπὸ τὴν πόρτα της. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ τὸν φωνάζῃ.

— Ψὶτ! Ψὶτ!

Ὁ Τσιριμπιριμπῆς κοντοστάθηκε. Μὰ τὸ φιλότιμο τὸν κέντραγε σὰν ἀλογόμυγα.

— Ἄϊντε ρέ, τῆς εἶπε. Καρδιὰ ἔχεις σὺ ἢ μπουγαδοκόφινο;

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Διὰ Β. Διατάγματος δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως διωρίσθησαν νομάρχαι εἰς τοὺς νομοὺς 1) Ζακύνθου ὁ κ. Ἄγγ. Ψωρούλας ἀντὶ τοῦ κ. Μ. Δάλλα ἀπολυθέντος, 2) Μαγνησίας ὁ κ. Δ. Οἰκονόμου ἀντὶ τοῦ Ν. Λουριώτου, μετατιθεμένου εἰς τὸν νομὸν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἀντὶ τοῦ κ. Λ. Μεσσηνέζη, ἀπολυθέντος, 3) Ἀχαΐας ὁ κ. Γ. Μπουκλάκος ἀντὶ τοῦ κ. Ἰω. Κονδάκη, ἀπολυθέντος, 4) Κεφαλληνίας ὁ κ. Λεων. Δηλιγιάννης ἀντὶ τοῦ κ. Στ. Βάρβογλη. μετατιθεμένου εἰς τὸν νομὸν Ἠλείας ἀντὶ τοῦ Γ. Προβελεγγίου μετατιθεμένου εἰς τὸν νομὸν Λαρίσσης ἀντὶ τοῦ Α. Ἱερομνήμονος ἀπολυθέντος, 5) Κερκύρας ὁ κ. Γ. Παγανέλης, 6) Καρδίτσης ὁ κ. Δημ. Πασχάλης, 7) Ἀρκαδίας ὁ κ. Κ. Δούνης, 8) Ἄρτης ὁ κ. Μ. Ἀζάπης ἀντὶ τοῦ κ. Ἰω. Σπανίδου ἀπολυθέντος, 9) Τριφυλίας ὁ κ. Α. Γεωργόπουλος, 10) Τρικκάλων ὁ κ. Α. Ζαφειριάδης, 11) Ἀργολίδος ὁ κ. Νικ. Δρόσος καὶ 12) Εὐβοίας ὁ κ. Χ. Σοφιανός.

***

= Ἡ Ἀγγλία ἐπιληφθεῖσα τῆς εὐκαιρίας μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Πύλης δοθεῖσαν ἄδειαν διάπλου τῶν Δαρδανελλίων εἰς τὰ Ρωσσικὰ ἀντιτορπιλλικά, διεμαρτυρήθη διὰ διακοινώσεως κατὰ τῆς τοιαύτης παραβάσεως τῶν Συνθηκῶν ὑπὸ τῆς Πύλης, δηλοῦσα ὅτι ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ προηγούμενον τοῦτο ὅταν λάβῃ ἀνάγκην. Πιστεύεται ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ ζητήσῃ λίαν προσεχῶς καὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς τοιαύτην ἄδειαν.

***

= Οἱ Κυβερνητικοὶ βουλευταὶ προσεκλήθησαν ἤδη τηλεγραφικῶς καὶ ταχυδρομικῶς νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν σπουδὴν τῆς Κυβερνήσεως θεωρεῖται ἀδύνατον νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς πρὸ τῆς 12 Ἰανουαρίου.

***

=Κατὰ τηλεγράφημα ἐπίσημον ἐκ Βουκουρεστίου το Πρωτοδικεῖον παρεδέχθη τὰς προτάσεις τῶν δικηγόρων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλομπίων διατάξαν νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν δικαιοχὴν αὐτῆς ἡ περιουσία Ζάππα μέχρις ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

***

= Ἡ Τουρκία φαίνεται εἰλικρινῶς διακειμένη νὰ ἐφαρμόσῃ μεταρρυθμίσεις ἐν Μακεδονίᾳ οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπαρκεῖς διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἑτερογενῶν πληθυσμῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης Ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνενοήσεις τῶν Δυνάμεων ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ τὸ ταξείδιον τοῦ Λάμπδορφ, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν ἢ τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Αἰόλου 172 **ΑΡΑΚΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** Παρὰ τὴν Ε.Τράπεζ.

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ - ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

τὴν εἶδες τὴν Πενθέαν αὐτήν;

Πεντέλα.

Ναί, τὴν εἶδα.

Γραδενίγα.

Εἶνε λοιπὸν τόσον ὡραία;

Πεντέλα (διστάζουσα.)

Ὄχι, δὲν εἶνε ὡραία

Γραδενίγα.

Ἄ! μὴ μοῦ λὲς ψέμματα! Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ λιώσῃ ὅλους τοὺς ἄνδρας καὶ νὰ τοὺς κάνῃ σκλάβους της, ἂν δὲν ἦτο πολὺ ὡραία; Ὄχι, μὴ μοῦ λὲς ἐμματα! (Ἡ θαλαμηπόλος σιωπᾷ. Ἡ Δόγισσα μένει τιγμάς τινας ἀκροωμένη. Ἀπὸ μακρὰν φθάνει ἡ μουσικὴ ὧν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν Βρένταν). Ἀκοῦς; Ἀκοῦς; εἶνε ὁ θρίαμβός της, εἶνε ἡ βραδειὰ τοῦ θριάμβου της. Φέρει μαζύ της εἰς τὴν ὄχθην ὅλας τὰς ἀλάβας της. Καὶ ἐκεῖνος, τὴν συνοδεύει τάχα; ἐς μου, ὑποθέτεις ὅτι τὴν συντροφεύει;

Πεντέλα (ἀβεβαία)

Ἴσως δὲν εἶνε μαζύ της... Ἴσως εἶνε εἰς τὴν ἤραν...

Γραδενίγα.

Ὦ! κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε! Καὶ ὅλη ἡ χώρα ἶνε σπαρμένη ἀπὸ κατασκόπους μου! Γιατὶ δὲν ἐρισαν ἀκόμη; Πῶς βραδύνουν ἡ Λουκρητία, ἡ Βαρρα, ἡ Κατερίνα, ἡ Ὄρσολα; Χωρὶς ἄλλο γελοῦν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τοὺς ἀγαπητικούς των·

Πεντέλα.

Ἴσως περιμένουν νὰ βραδυάσῃ

Γραδενίγα.

Καὶ ἡ Σκλαβοῦνα; Θὰ μοῦ τὴν φέρουν τάχα προτοῦ βραδυάσῃ; Πρέπει προτοῦ νυχτώσῃ ἡ μάγισσα νὰ ἔχῃ τελειώσῃ τὴν γοητείαν της. Εἶμαι ἑτοιμοθάνατη. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ὥρα τοῦ φωτός. θὰ γεννηθοῦν τ' ἀστέρια.. ('Η θαλαμηπόλος ὅπως κατοπτεύσῃ ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος). Ἄ! τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ, τὸ γνωρίζω ἐκεῖνο ποῦ κανεὶς δὲν θέλει νὰ μοῦ πῇ. Ἐκείνη τὸν κρατεῖ αἰχμάλωτον εἰς τὴν λέμβον της, τὸν κρύπτει κάτω ἀπὸ τὰ προσκέφαλά της... Ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ ἕνα θῦμα εὐχαριστότερον; Εἶνε τυλιγμένος μέσα στὴν νεότητά του ὡσὰν καρπὸς μέσα σὲ ἡδονικὸν φλοιόν. Τὸ ἐρωτιάρικον αἷμα πάλλεται καὶ φουσκόνει εἰς ὅλον τὸ σῶμά του, ἕως τὴν ρίζαν τῶν ὀνύχων του, ὡσὰν μέσα σ' ἕνα ἄγριο θηρίο. Ἐνίοτε μοῦ ἐφαίνετο ὡσὰν λεοπάρδαλις εὐλύγιστος καὶ δυνατὸς καὶ ὁλόκληρος κατάστικτος ἀπὸ τὴν κρυάδα τοῦ στόματός μου.

Ὑπὸ τὴν θωπείαν τῶν δακτύλων του μοῦ ἐφαίνετο ὅτι αἱ φλέβες μου, καθὼς τὰ μαλλιά μου, ἐχωρίζοντο μία-μία...

(Παραδίδεται εἰς τὴν ζωηράν της ἐπιθυμίαν καὶ κλίνει ὡσεὶ πρὸς ἓν σχῆμα τὸ ὁποῖον τῆς ἔπλασεν τὸ ἑσπερινὸν παραλήρημα).

Ἄ! ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν θωπεύουν τὰ ἁπαλὰ σὰν ἄνθος χέρια σου, θὰ μείνω πάντοτε ἐκείνη ποῦ ἔλαβε τὰ πρωτεῖα σ' ἐσέ. Ἐπάνω σου ὅλα τὰ χείλη θ' ἀπιθωθοῦν ἔπειτα ἀπὸ τὰ δικά μου, ἔπειτα ἀπὸ τὰ δικά μου... Πρώτη ἐγὼ ἐδοκίμασα τὸν ἔρωτά σου καὶ τὴν ρώμην σου, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ δευτέρα, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τελευταία: ἡ πρώτη εἶμαι ἐγώ, πάντοτε! Καὶ τί μ' αὐτὸ ἂν ἐκείνη εἶνε πλέον ὡραία, ἂν εἶνε πλέον ὡραία ἐκείνη; Ἡ πρώτη εἶμαι ἐγώ, πάντοτε! Καὶ ἂν εὑρίσκῃς ἄλλα χείλη πλέον κόκκινα ἀπὸ τὰ δικά μου, καὶ ἂν σὲ σφίγγουν χέρια πλέον εὐκίνητα καὶ ἂν αἰσθάνεσαι σιμὰ εἰς τὸ αἷμα σου ἕνα ἄλλο αἷμα χλιαρώτερον, ὦ! αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, δὲν εἶνε τίποτε! Ποτὲ κανένα πλάσμα δὲν θὰ σὲ ἀποκτήσῃ καθὼς σὲ ἔλαβα ἐγώ· ποτὲ καμμία δὲν θὰ σὲ αἰσθανθῇ νὰ τρέμῃς καθὼς σὲ ἠσθάνθην ἐγώ.

Ἤσο ἕνα παιδὶ δειλὸ καὶ σιωπηλόν. Ἡ ὠχρότης καὶ ἡ κοκκινάδα διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν σου, καθὼς ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωή, ὅταν σὲ ἠτένιζα, ὡσὰν μ' ἕνα τῶν βλεφάρων μου κίνημα ἡ καρδία μου νὰ σὲ ἐσκέπαζε μὲ τέφραν. Ἐφρικίας μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ ἤρχεσο σιμά μου μὲ βῆμα λοξόν.

(Ἀκολουθεῖ)